

Gang i Folketingets Prærogativ i saa Henseende. Naturligvis, jeg er villig til at diskutere Sagen, og hvis man kunde anvise en anden Vej til samme Indtægt, saa kan man jo altid forhandle derom. Men saaledes som det staar for mig og altid har staaet for mig, saa længe jeg har været Medlem af dette høje Ting, er det paa det finansielle, det fiskale Omraade saaledes, at Folketinget vil være meget bestemmende og mere bestemmende end Landstinget. Det vil neppe kunne undgaas. Det ærede Medlem sagde overfor mig, at jeg ved Skattelovforslags Forelæggelse af tidligere Finansministre havde sagt, at de kunde ikke være noget Ultimatum. Jeg kan ogsaa sige om dette Lovforslag, at det ikke er noget Ultimatum — hvorledes kunde det ogsaa være det, naar jeg selv har foreslaaet en mindre Afgift end den, som Folketinget har vedtaget? — Men jeg fraraader det høje Landsting — og jeg tror, det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds er inde paa samme Tanke — just at rette sin Opmærksomhed paa dette Punkt, for jeg tror, det er et af de vanskeligste Punkter at røre ved. Sagen er jo kommet saaledes, at det er et Parti i Folketinget med det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) som Ordfører, der har rettet den Henvendelse til Finansministeren, om han ikke vilde være villig til at gaa med til en Forhøjelse af Afgiften. Alle andre Ordførere eller i hvert Fald to Ordførere fra andre Partier tiltraadte straks dette, og jeg gjorde det selv ogsaa, fordi jeg ikke mente, at det kunde skade, og jeg maa stadig hævde, at jeg tror ikke, at Omsætningen af Aktier her i Landet vil blive hemmet ved, at man sætter Afgiften op fra 1½ pro mille til 2 pro mille. Dette altsaa angaaende den Indtægt, der tænkes tilvejebragt ved Lovforslaget.

Saa har alle ærede Medlemmer været inde paa en Omtale af Kontrolbestemmelserne og alle ment, at her var Mulighed for en Ændring. Jeg kan ikke sige, hvad Forhandlingen herom vil bringe, men paa den anden Side kan jeg heller ikke forstaa, at man virkelig synes, at disse Kontrolbestemmelser lægger en saadan Byrde paa de paagældende, at det er en Opgave for Landstinget at lette den. Det er mig ikke fatteligt, hvorfor dette, at man forlanger, at de paagældende Vekselerere og Banker skal have Blankethæfter, hvori Opgørelserne findes, og forelægge disse Blankethæfter for Tilsynsmyndighederne, skulde paalægge de vedkommende en utrolig Byrde. Hvad har

de at skjule? Efter min Mening intet. Og hvad har de at opnaa ved ikke at meddele dette til Tilsynsmyndighederne? Slet intet. Hvad er det, der er saa generende for deres Virksomhed? At Tilsynsmyndighederne faar Lov til at kontrolere, hvorvidt Opgørelserne er stemplede, og hvorledes Opgørelserne er stemplede. Jeg synes, man overdriver dette. Jeg maa sige, efter hvad jeg har erfaret om de store Bankers Stilling, at man ingenlunde har mødt Indvending fra den Side. De store Banker vil naturligvis ræsonnere saaledes: Hvis man overhovedet vil have Stempelafgift paa dette Omraade, og da vi har en ganske legitim Omsætning hermed i vor Bankvirksomhed, saa er der intet i Vejen for at forelægge den for Tilsynsmyndighederne. Jeg maa sige, at en Finansminister kan være, hvordan han være vil — jeg ved ikke, hvilke Efterfølgere jeg faar —, men ingen Finansminister vil dog være saa overordentlig interesseret i mere end behørigt at faa disse Blankethæfter til Undersøgelse. Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey) sagde, at det var kun disse, man kunde kontrolere, men den private Omsætning af saadanne Værdipapirer kunde ikke kontroleres. Det ærede Medlem anførte det spøgende Tilfælde, at han og jeg gjorde en Forretning sammen om Aktier. Jeg maa desværre beklage, at dette ikke kan ske, for jeg gør aldrig og har aldrig nogen Sinde gjort Forretning med Aktier. Jeg indlader mig ingen Sinde paa det og har aldrig gjort det, saa selv om det ærede Medlem kunde friste mig ved det venskabelige Forhold, der bestaar imellem os — for det tør jeg vel nok sige? —, saa maa jeg sige, at en saadan Forbindelse imellem os er udelukket. Men det er sandt, den private Mand kan ikke kontroleres. Vi kan kun komme over ham derigennem, at han frygter den meget høje Bøde, den Straf, der er for at undlade den rette Opgørelse og Stemping. Men det er ogsaa i de sjældneste Tilfælde, at en saadan Omsætning finder Sted. Der er derfor ogsaa den Forskel paa hele dette Forhold — det skal jeg straks komme ind paa — og saadanne Forhold, som blev berørt af det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Tvede), at det er et saa begrænset Antal Personer, man overhovedet her har at gøre med. Kontrollen bliver baade mulig og rimelig, fordi her i Virkeligheden kun er en Række Banker og Vekselerere, som gør hele denne Forretning. Ganske sikkert, private kan jo sælge til hinanden Værdipapirer af denne Art, men hvor sjældent vil dette ikke finde Sted! Og naar det nævnes, at en Sagfører